

Zgodba

o črnčku Alaburiju in o belem Evropejčku

Alaburi si ni upal dvigniti glave. Sedel je na tleh pred kočico. Pred seboj je videl samo neke noge. V belo obute noge. In malo više meča, ki so bila tudi bela. Prav zato si Alaburi ni upal dvigniti glave. Saj še nikdar ni bil videl kože take barve, celo na krokodilovem trebuhu ne.

Alaburi je premišljeval: Ta koža je tako bela kakor sami žarki mesečine. Tistega pa, kar bi videl više zgoraj, če bi si upal ozreti kvišku, bi se gotovo še bolj ustrašil.

Kdo je neki stal pred preplašenim Alaburijem?

No, Filip, trinajstletni evropski deček. Pokrit je bil z majhno tropsko čelado. In zelo vroče mu je bilo v beli košuljici z odprtim ovratnikom. Prvikrat je to pot obiskal črno vasico, kamor dotlej še ni bila stopila belokožčeva noga.

Filipov očka je bil namreč višji uradnik francoske kolonialne uprave. Ta dan je prvič na uradno potovanje vzel s seboj tudi sinčka. Obiskala sta naselbino, ki je bila precej oddaljena od evropskih bivališč.

Zdaj je imel očka posla s črnimi domačini sredi vasi. Filip pa se je medtem sprehajal po zamorskem naselju in si ogledoval kože in kočice temnopolnih prebivalcev.

Ponosen je bil, da lahko brez spremstva hodi po tujem svetu, in

si je pogumno ponavljal: »Prav v džungli sem, v pravcati afriški džungli!«

Kmalu se je ustavil pred neko kočico, pred katero je sedel črnček, ki je bil videti enake starosti. Naprositi je hotel temnopoltega fantka, da bi skupaj šla iz vasi malo proti bližnji goščavi. Očka itak zaradi uradnih poslov še precej časa ne bo utegnil s njim nikamor. Filip pa bi si le rad natanko ogledal to čudno pokrajino.

Alaburi, zamorski deček, je znal malo francoski, ker ga je bil tega jezika naučil neki črni učitelj v šoli sosednje vasi. Zato je razumel Filipove besede, ni si mu pa upal pogledati v obraz.

»Dober dan! Zakaj se me pa tako bojiš? Tjakaj v goščavo hočem, ali pojdeš z mano?«

Zdaj je šele Alaburi dvignil glavo.

Pred njim je stal popolnoma bel deček, ki je imel ustnice kakor divje jagode in vodi podobne oči. Alaburi se je ves stresel, ker se še nikdar v življenju ni bil tako ustrašil in ker se je že več dni zelo slabo počutil. Neprestano ga je bolela glava in v prsih mu je bilo težko. Dihal je le mukoma. Vaški čarovnik mu je bil že dal povohati neki čuden prah in je zaklal dva piščanca, da bi s tem pregnal hudobne duhove.

Pa vse ni nič pomagalo. Alaburi je še vedno imel mrzlico. Nič več ni hodil z drugimi dečki past koze, nič več ni z razposajenimi tovariši plesal v mesečini.

»Ti si pa bolan,« mu je rekel beli deček. »Kaj te boli?«

Filip je bil namreč izveden v takih stvareh, pravi mali kolonist. Znal je razložiti nevarne komarje, ki prenašajo tropške bolezni. Vedel je tudi, koliko praškov kinina je treba vzeti, da potem pade temperatura.

»Saj imaš mrzlico!« je dejal črnemu znančku. »Ali hočeš sladkorček? Prej pa vzemi tole!« In je že privlekel iz žepa bel zavojček. »Vidiš, najprej z vodo popij ta prašek. Potem pa počasi polži sladkorček!«

Alaburi je vstal. Njegova kodrasta črna glava z velikimi blestečimi očmi je bila nalahno sklonjena.

Mislil je, da je tak mali belo-kožec hudoben. Pa je imel tako nežen, prikupen glas. In tako prijazno je govoril z njim. Alaburi je kar rad vzel prašek in potem sladkorček.

Sladkorček! Saj je bil slajši od čebelnjega medu. Alaburi je počepnil na tla, naslonil brado na kolena in zaspal. Preveč ga je bolela glava.

* * *

Nočilo se je... Filipov očka je letal po vasi. Iskal je sinčka. Nihče ni vedel zanj. Vsi so zmajevali z glavo. Očka je bil že zelo nemiren, razburjen. Zakaj v. Afriki nebo

hitro ugasne! Kar na lepem je tema ko v rogu. In prav ta večer ni bilo lune!

»Kdo je videl belega dečka?« je razglasil vaški poglavar in mahal s svojimi velikimi črnimi rokami.

Toda nihče ni bil videl belega dečka. Nihče ni vedel, kje naj ga iščejo. Nihče — razen Alaburija. Brž ko je slišal njegovo ime, ki je šlo od ust do ust, se je zbudil, olajšan, ozdravljen, in planil pokonci.

Njegove noge so se komaj dotikale prašnih rumenih, suhih tal, tako je tekkel iz vasi proti goščavi.

Pokrajina je bila peščena in kamnitna, toda njegove urne noge so poznale vse take zapreke. Kako nevarno je hoditi ponoči v goščo! Alaburi je nehote moral misliti na tiste rdeče enonoge hudičke, ki se skrivajo po drevesih, na copernice, ki jim ogenj šviga izza nohtov, in na strupene komarje, ki se pojavijo v goščavi po sončnem zahodu. In Alaburi je močno, močno stiskal v svojo črno pest okrogli in blesteči kamenček, ki ga mu je že pred leti mama obesila okrog vratu, da bi ga varoval pred hudobnimi duhovi.

Zdajci se je Alaburi ustavil. Nekaj je zašumelo med drevjem in

grmovjem. Črnček je pozorno nastavil uho. Saj je brž spoznal vse glasove, vsako šelestenje in praske-tanje v goščavi.

»Samo črna opica je,« je zamrmral in nadaljeval svojo pot.

Zdaj pa se je oglasilo nekaj čisto drugačnega: prav nalahno sopihanje in nekako pritajeno tarnanje. Alaburi se je spravil na vse štiri in se plazil dalje po temini. Nenadoma je opazil na črnem kamenju neke svetle obrise... Zdelo se mu je celo, da se premikajo... Bil je to Filip... Ležal je iztegnjen na zemlji... Oči je imel zaprte in lahko rano na glavi. Gotovo je bil izpodrsnil, padel in se onesvestil. In nekaj metrov od njega je zagledal Alaburi dve oči, štiri oči, deset oči, deset svetlih, grozečih plamenčkov v temni noči. Takoj nato se je oglasilo hripavo zavijanje hijen, krvoločnih roparic, ki nikdar nikogar ne napadejo, če se premika, če še živi, če se še malo giblje, kakor hitro pa te zverine kje izvohajo nezgodo, ranjenca, mrtveca, se prično brž potikati okrog njega, pripravljene, da ga napadejo in raztrgajo.

Skrajni čas je že bil. Alaburi je brž pobral dva kamna in ukresnil

iskro v šop suhe džungelske trave. Vnel se je ogenj, vzcvetela je »rdeča roža«, ki se je vse živali tako boje. Hijene so se umaknile v noč. Alaburi pa je nemudoma naložil belega dečka na svoj hrbet, kakor butaro dračja. In njegove suhe, rjave noge, ki so se šibile in klecale, so počasi, počasi srečno dosegle domačo vasico...

* * *

Filip je sredi noči v taborišču pripovedoval očku o svojih dogodivščinah.

»Saj veš, takle črnček, to je pogumen deček!« je sklenil, ves truden, svoje pripovedovanje.

Alaburi pa je prav tisto noč razlagal svojim mladim prijateljem (očeta in mame revček ni imel več):

»Živa voda iz studenca, sladki čebelji med in ogenj z neba, to so zares same dobre reči — najboljša stvar na svetu pa je prav gotovo beli deček, ki te ozdravi s čudežnim praškom in sladkim kamenčkom...

*

S tem je končana zgodba o črnčku Alaburiju in o belem Evropejčku, ki vam jo je po zapiskih nekega francoskega kolonista povedal

Davorinov

* * *

Vinko Bitenc

Pretrgana žoga

Lep, precej soparen junijski dan. Ležim na mehki trati ob savskem bregu. Sava teče počasi, kakor da je utrujena od dolge poti z daljnih gorenjskih strmin.

Sončni žarki se igrajo z malimi valčki, ki se pode nagajivo drug za drugim in skačejo čez veliko skalo v sredini reke. Za skalo je globok, temnozelen tolmun. Tam se sučejo vrtinci. Nekaj streljajev od mene, na produ, nalaga kmet na voz mivko; v plitvi vodi ob bregu pa stoje ženske in splakujejo perilo. Temnozeleni valčki čofotajo okrog njih po vodi.